

מי שנמצא עבודה זרה בתוך ביתו

1. תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף כא עמוד א

משנה. . . אף במקום שאמרו להשכיר, לא לבית דירה אמרו, מפני שהוא מכניס לתוכו עבודת כוכבים, שנאמר: לא תביא תועבה אל ביתך. . . .

2. תוספות מסכת עבודה זרה דף כא עמוד א

אף במקום שאמרו להשכיר לא לבית דירה אמרו וכו' - יש לפקפק על מה היו סומכים בני אדם למכור ולהשכיר בתים לעובדי כוכבים ואף לבית דירה. . . והיה נראה לו הטעם דבחוץ לארץ לא מיקרי ביתך אלא בארץ וקשו בה טובא חדא כי אין נראה לר"י שיגרע ישראל בחוץ לארץ מעובד כוכבים דאפילו למ"ד אין קנין לעובד כוכבים בארץ ישראל בחוצה לארץ מיהא יש לו קנין ועוד קשה לרבי יהודה דגבי מזוזה דכתיב ביתך הכי נמי תימא דמי שיש לו בית בחוצה. . . לארץ יפטר מן המזוזה הא אמר בפ' התכלת (מנחות דף מד. ושם) השוכר בית בחו"ל כל ל' יום פטורה מן המזוזה מכאן ואילך חייבת והטעם כדפרישית לעיל שסוברים העולם שהיא שלו משמע דאם היא שלו חייבת מיד. . . אלא הטעם מפרש הר"ר אלהנן מפני כשאמרה תורה לא תביא תועבה אל ביתך איכא למימר לא אסור אלא בבית הישראל עצמו שהוא דר בתוכו בעודו דר בו ואפי' בא"י כמו במזוזה שאינו חייב בה אלא בביתו בעודו דר בו אבל השוכר בית אף בא"י פטור מן המזוזה מן התורה ורבנן הוא דגזרו שלא להשכיר לעובד כוכבים מפני שמכניס לתוכו עבודת כוכבים והשתא דדוקא בתים העשויים לדירה אבל אינם עשויים לדירה לא גזרו ולכך התירו להשכיר ארוות ואוצרות וכיון דשכירות בית דירה אינו אסור אלא מדרבנן אף בארץ אם כן בחוצה לארץ הקלו.

3. רא"ש מסכת עבודה זרה פרק א סימן כב

. . . ועוד נהיי דלדידן שכירות לא קניא כיון שיד אומות תקיפה ובדיניהם שכירות ליומא כמכר ואפך אם נפל ביתו של משכיר אינו יכול להוציאו הוי כמכר*:

4. שולחן ערוך יורה דעה הלכות עבודת כוכבים סימן קמו

סעיף ה

עובד כוכבים מבטל עבודת כוכבים אף על פי שאינה שלו, ואפילו אינו עובד לאותם עבודת כוכבים. ו] ואפילו בעל כרחו. ובלבד שידע בטיב עבודת כוכבים. אבל קטן שאינו יודע בטיב עבודת כוכבים, ז] וכן שוטה וכן מי שאינו עובד כוכבים, כגון גר תושב, אינם יכולים לבטלה. (ואומות שלנו ו ח] וישמעאלים שאינם עובדי עבודת כוכבים, אינם יכולים לבטל) (בית יוסף בשם הרמב"ם פ"ח).

סעיף ז

צלם של עובד כוכבים שקטע ראש אזנה או ראש חוטמה או ראש אצבעה, או שמיעכה י] בפניה אף על פי שלא חסרה, בטלה. מיעכה שלא בפניה ולא חסרה, או רקק בפניה <ו> השתין בפניה או גררה או זרק בה את הצואה, לא בטלה. הגה: יא] וי"א דאפילו בטלה ח <ז> באמירה בעלמא, הוי ביטול. אבל אם בטלה מכח אונס, אינה מבוטלת עד שיעשה מעשה בגופה, כמו שנתבאר (מרדכי ר"פ כל הצלמים בשם ראבי"ה).